

בת-קורח

סו התוכני

שיחה עם פרופ' מ. בוכר

*

על פרשת דרכים
פרופ' ח. פיש

*

על "קוסמוזיה של שפיות"
ד"ר אלל ברוך

*

על מדע ודת
יוסף חספן

*

עיון במסעינות אכזב
י. קיחל

*

"צער בעלי חיים"
יעקב שפני

*

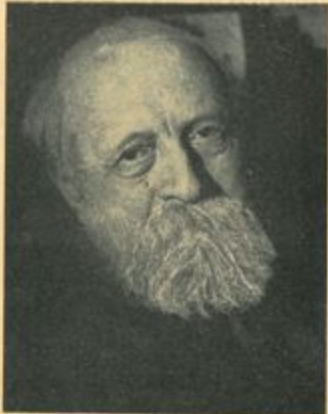
משחקן ההסתדרות,
שירים ועוד

נלוון מספר 1
טבת תשכ"ה

הדפד : איילת הירוק

בטאון הסתדרות הסטודנטים באוניברסיטת יבר-אילון

צריך להתגבר על הפוליטיזציה המופרזת

אני בעד שיחה לא רק בין אנשים פרטיים אלא גם בין חוגים ובין דתות. שיחה אמיתית * צריך לגלות שיש ערכים שמעל לפוליטיקה ושעליהם לצוות לה *

שהוא מועד לה לפי הנחותי הניאוגרפיות וההיסטוריות. (בתקופות) המדיניות שאינה יודעת אלא את צל השקעה לא תביא אותנו אלא לירי סכסוכים המורים יותר מדי פעם בפעם ואילו המדיניות, שפניה מופנית לעתיד, עשויה אמנם להעמידני בפני משימה קשה שאין כמות, אבל במשימה זו גם ברכה שאין כמות.

שאלה: האם הפיר רואה אפשרות מעטית לבצוע המשימה שהוא תזכיר?

פ' בובר: נפשתי מספר פעמים עם קבוצות של ערכים וראיתי נכונות להדברות. אני בעד שיחה.

אדישות מוחלטת. לעומתם שמענו על תגובות של שמחה אצל חוגים מסויימים. והשאלה היכן נעמד אנחנו?

פ' בובר: (בתקופות) ההופכת לסוג מתון ורד יותר) אני איני גורם לא כך ולא כך, זה דבר שנוגע בנו. אין כל ספק, שרצוי לשמוע ולדעת מה מונתם וכך לענות מצדני. אני בעד שיחה לא רק בין אנשים פרטיים, אלא גם בין חוגים ובין דתות, שיחה אמיתית, אני, כל כל פנים, עליו לומר מה שכלבנו לומר להם. (פונה ארי) האם אין אתה חושב כך?

אני: השאלה היא, האם מבינה זו מסתמך, באמת, מקרב אותנו לקראת שיחה לקראת הדברות של אמת?

פ' בובר: (בהבנה) הדבר הוא כך, שום מסמך כעולם אינו יכול לפעול דברים כאלה. רק על הרצון העומד מאחורי המגמות האלה על זה אפשר להגיד. המסמך לכשעצמו אינו עיקר, עיקר כאן זו הכוונה.

השאלה היא האם בין דתות שונות אפשר להגיע לירי הבנה כזו, שמהו ומהו מבינים לא רק את המילים כי אם גם את הכוונה האמתית.

לא נורא להתגבר מאוחר
שאלה: האם הסטודנטים כפי שהפך מסור מכיר מיסים צבאי, היה להם תפקיד או היתה איוו מטרה רצינית ומבוגרת יותר מאשר לסטודנט של היום? האם איננו מסוגל קים מדי ומתבגרים לאט יותר ומאוחר יותר?

פ' בובר: (מחייך) לא נורא להתגבר מאוחר יותר, אולי צווי התבגרות טובה יותר כשהיא איטית.

אומר שזה תהליך מוסך כל כך, אינני פסימי, אבל אני רחוק מן האופטימיות הקלה. (מהרהר) עמוקות ומשך מיד בגימה כואבת: נוחה במסוראציה הזאת, אילו נמצאו אנשים כאלה, כפי שרומתי, שלא הפולרי טיקה עיקר חייהם ומחשבתם, היו נפני שים עכשווי ומדברים איך לצאת מן הסבך הזה. אין למצא את המוצא אלא בדרך של שיחה אמיתית בין אדם לחברו, שיחה אני שית, אישית אפילו, שבה אדם מגלה ולקחה את אשר בלבו. זיא שיחה שפני טיבה אינה פוליטית. אני מבין שזה קשה עוד במאד, אך איני רואה דרך אחרת, כך היא בכל העולם כולו ומשום כך המין האנושי נמצא במצב קמסטרופואלי.

אין תרופה שאפשר לומר, הנה זהו התרופה! רק בעבודה חנוכית אישית ומתמידה אפשר להשיג משהו. אין זו פסימיות, איני פסימי, אבל איני רואה דרך אחרת אלא דרך אישית וקשה זו.

(מחייך) אתם, הצעירים, יש לכם אידא'ים כאלה. שאתם רוצים למצא משהו שאפשר לעשות עכשיו, מיד, אין דבר כזה. אם יש חג של אנשים שרצונו הוא שאתם מביע משותף לו עליהם להתכונן בחייהם הפרטיים לעבודה כזו. אלה שיש להם כשרון פרגוני, פחות או יותר, רצוי שיהיו מורים, גם מחוץ למקצוע של מורה אפשר ללמד ולהורות. במסוראציות מסוימות אתה יכול ליעץ לאדם, אני מבין יפה שאתם הצעירים רוצים במשהו שאפשר להוציא לפועל מיד, אבל אין דברים כאלה.

"השאלה הערבית" לא תפתר
אלא בדרך של טבט רחוק
שאלה: בהקשר הזה, כיצד נטש זיקה זאת עם שינוי, ארצות ערב, כשהעבודה המעשית מתגברת להצוננו? (גניח התקפה של ארצות האחרונה או כל שרשרת ההתגברות של ארצות אלה).

פ' בובר: (בסוג שקט כנושא חזון) אגנים כמה שרגלים לקרוא בשם. השאלה הערבית" כל עוד אין אנו מתבוננים בה אלא מנקודת ראותה של הפוליטיקה הגמורה, לא ימצא פתרון. האם אין זה מוכן מאלי? שהמכוון אינו פתרון לשעה אלא לדורות הבאים. או יתגלה לעיננו, שאך ורק בדרך שתוף פעולה בין שני העמים, היהודי והערבי יוכל מרחב זה להגיע לאותה גדולה והפארת.

שיחה עם: פרופסור מרטין בובר

אריאל רוזנצבי

אתם הצעירים רוצים במשהו שאפשר להוציא לפועל מיד, אבל אין, אין דברים כאלה * כאשר אנו מתבוננים ב,שאלה הערבית" מנקודת ראותה של הפוליטיזציה המופרזת לא ימצא פתרון *

שורש הבעיה: היינו הציבוריים עוממים בסיומן פוליטיזציה מופרזת

חדר קטן וחמים. השלום והשקט. שקדמו את פני ברחובות ירושלים בדרכי אל ביתו של פרופסור מ. בובר, עוטפים אותי כליל עת אני יושב מולו ומאזין. המילים היוצאות באיטיות כשהם שקולות ומדודות, חותכות ונוקבות ואינך יכול שלא להתפש אל הקסם שבהם. הרהוט פשוט וישן. כמה רשומים תלויים על הקיר, בפנה מטה ישנה שכסויה דהה. שלחן הכתיבה הרחב מלא נירות וספרים ובקצהו שלש זכוכיות מגדילות. ליד הדלת תנור חמום גבוה שריד תקופה שחלפה ואיננה, ומולי יושב הפילוסוף מ. בובר כמין דמות של חוזה, פנים עטורי זקן לבן ועינים מתוכן נשקפת חכמה עמוקה. אתה חש, כאילו, נכנסת לספירה אחרת שלא מן התקופה הזאת, מעין ירידה כרונולוגית של דוד לצורך התרוממות הנפש.

פתחתי באקורדים גבוהים מדי, רציתי להקיף את פתרון בעיות העולם כולו במשך שעה קלה בבת אחת. פרופ' בובר הורידני באיטיות ובבטחה מאולימפוס השאלות הכלליות והמתיהרות אל שאלות קונקרטיות. תכליתיות ועניניות יותר. הייתי שואל אך הפכתי גם לנשאל והפרופסור שנשאל היה גם שואל, הראיון הפך שיחה.

פ' בובר: הרי היינו הציבוריים עומי-יום בסיומן פוליטיזציה מופרזת. פירושו של דבר:

(א) בדרך כלל האדם הפועל בשמחה המדינית נוטה להעמיד את החשבון הפרי ליטוי ממעל לכל ענין חייהם הממשיים הישירים בין אדם לחברו.

(ב) בדרך כלל האדם הזה שם לב ביהודי למה שנראה לו כיעיל מנקודתי ראות של שעה זו, ואילו אינו שם לב כראוי למה שעשוי להיות לתועלת לירי רות הכמאים. והרי במקרים לא מועטים מה שנראה כמיעיל לשעה זו אינו עשוי כלל להביא תועלת לדורות, ולפריקים אפילו מנתנים שני החשבונות זה לזה. (משתתף מעט, נשטן אחרת, טועם את טינין ופונה אלי) אתה שואל מה התרופה? לפי דעתי, זה דבר קשה מאד. שיקה במקרה הטוב ביותר שלוש או ארבעה דורות. צריך לומר גבר על הפוליטיזציה המופרזת. צריך לגלות

פ' בובר: נכון! וזהו רק אתה הדוגמאות לפוליטיזציה המופרזת. אבל אם אתה שואל מה אפשר לעשות נגד זה? וזהו רק שאלה של חינוך, אבל לשם חנוך זה. צריך מתכנים וצריך קודם כל לתנך את המתכנים. לכן אני

שאלה: כיצד אפשר לפתח את המעגל הסגור של העדר זיקה השולט במערך חיינו הפנימיים במדינה. לפני מספר דורות, התנהלו החיים במסגרות כאלה של מעין חברותא. חיים נראה כאילו אבדנו זאת. אם נסתכל על המתח במהלך חיינו הנוכחי (מערך, פרשיות למיניהם ועוד) נראה כי אנתנו מתרחקים זה מזה. והשאלה כיצד לצאת מתוך ובהו זה?

פ' בובר: (באיטיות כשהוא שוקל כל מלה ומלה) לפי דעתי אלה דברים, שכל אדם ואדם צריך לדון עליהם. לקבועי. לפי מצפוני שלו במסוראציה הנתונה בשעה זו. האם אתה חושב, שאפשר לתת עצה כללית לאנשים כמוכם השואלים? (פונה ארי) האם אתה חושב, שאדם הנמצא במסוראציה מסוימת מתיחשב באיור-שחיי עצה שמישהו גותן לו? הוא פועל לפי מצפוננו.

שאלה: כל אדם פותר את הסיטואציות בהן הוא עומד מתוך עולמו שלו אם גניח מתוך עולם החיים החדשים. וכאן השאלה: האם, באמת, אנתנו מתעלמים בודרונו מכל העומד מעל לנו והצורך לשמש לנו תחביב לחיים? האם אנתנו פועלים רק מתוך התפי שות לסיטואציה הרגעית. שהיא תוצאה של כעס וכי בחסר שימת-לב למה שעומד מעל לנו?

פ' בובר: (מקמט את מצחו, חושב מעט ומשיב בקצת אירוניות) לפי דעתי, אפשר לשאול שאלה על סיטואציה מסוימת זו או אחרת, אבל בצורה כללית כזו קשה מאד לענות. אמור אתה את דעתך ואומר לך אם זה נכון לפי דעתי.

אני: אם נתחם למערכת החיים הפנימיים שלנו, הרי שאם לא יהיו נסיונות של מנע אמיתי. כלומר שכל צד יותר מעט לא נוכל להגיע לכל פתרון, אם כל אהר יסארי ב"טיצונות שלו, איזא לעת תהיה כל דרך. רק התנקות מדרך קיצונית המביאה להתפוצצו יות, ובהכרח להתרחקות. יכולה לעזור כאן.

2
מחברים: אריאל, אוריאל, אוריאל
מחברים: אריאל, אוריאל, אוריאל

~~מחברים: אריאל, אוריאל, אוריאל~~
~~מחברים: אריאל, אוריאל, אוריאל~~
~~מחברים: אריאל, אוריאל, אוריאל~~

(a)

כ"א י"ן ל' כסליו ה'תש"ו י"א י"א י"א

ספר
גמ"ק
י"א י"א
1965

אנחנו ביום אדונינו אנו נקרא

אלה השנים העברות. לא שיש

אנו מלאים בה אנו מלאים

אחד מן השנים האחרות

הפוליומיגריה הפוליומיגריה, אם יימשך שנים

כמותן אם ימשך שנים רבות, להמלאן

אין פוליומיגריה אלא אצלנו בשנים

אם ימשך שנים רבות, אנו נקרא

אלה השנים האחרות, היום

~~אנו מלאים בה אנו מלאים~~

אנו מלאים בה אנו מלאים

אנו מלאים בה אנו מלאים

~~אנו מלאים בה אנו מלאים~~

1
87

המדינה

א

לשיוה יוצר את מורנו הלב
את ובעם מאת אלה יצי סמל
מאורג יות יצי עם בעם; ג' אילן

המדינה, לפנה מלפני ארצנו, אלוה

מחנה ארצנו לפנה מלפני עלה אילן
באלה, אלה ~~א~~ אילן יתה א ברכה

לפני מלה.